

Arrest

nr. 177 653 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat uw naam M.H.H. is, u Hazara bent van etnische origine en dat u de Afghaanse nationaliteit bezit. U bent ongehuwd.

U werd geboren te Belan Koch, Surkh Dehak in het district Nawur van de provincie Ghazni. Daar woonde u gedurende uw hele leven, samen met uw ouders, broer en zus. U ging gedurende vier jaar naar school en werkte nadien in de metaalwinkel van uw vader in de bazaar van Sar Nayak.

Het was daar dat u F.H. zag toen ze langs uw winkel passeerde. U groette haar en maakte met haar kennis, waarop ze u uitnodigde om twee dagen nadien naar de moskee te komen om haar daar te ontmoeten. Zo begon jullie relatie die een jaar heeft geduurd. Uw vader heeft de hare om haar hand gevraagd maar dit werd afgewezen aangezien ze reeds beloofd was aan haar neef.

Na een jaar werden jullie samen betrapt in de madrassa door een leerkracht en leerlingen. Dit nieuws heeft zich verspreid en zo is haar vader, een man met veel macht en invloed, u beginnen zoeken zodat u naar de bergen bent gevlucht en na enkele dagen naar een tante te Giru bent vertrokken. Nadien ging u naar Ghazni stad, waar u vrienden tegenkwam en u besloot om samen te vluchten. Op het einde van sumbula 1394 (dit is september 2015 in onze kalender) heeft u het land verlaten om twee maanden later (op 27/11/2015 nvdr) in België asiel aan te vragen.

U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan uit angst voor de vader van uw vroegere vriendin F., die invloedrijk is tot in Kabul. U heeft in Kabul wel een oom die u een opleiding wou laten volgen, maar door de problemen met de vader van uw (huidige ex-) vriendin, is dit plan niet kunnen doorgaan. Verder hekelte u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de macht van de taliban. U stelt dat u bij terugkeer ook zal bekeken worden als een bekeerling tot het christendom.

Ter ondersteuning van uw verhaal legde u uw eigen taskera voor (= een Afghaanse identiteitskaart) en die van uw vader. Verder kon u ook een document met daarop uw schoolresultaten voorleggen en de envelop waarmee de documenten u waren toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

U vertelt dat u een relatie had met de dochter van een beruchte, invloedrijke wapenhandelaar, maar die relatie kon noch gestoffeerd worden met enig materieel bewijs, noch werd ze geloofwaardig gemaakt door uw verklaringen. Dat een ongehuwde jonge vrouw, die aan haar neef beloofd was, een jaar lang afspraakjes kon maken met een andere man komt sowieso al zeer onwaarschijnlijk over in de Afghaanse context waar traditionele conservatieve waarden omtrent de omgang tussen mannen en vrouwen heersen en waar wie daar tegen ingaat zwaar kan worden gestraft. Bovendien werden meerdere onwaarschijnlijke elementen en verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt in uw verhaal.

Zo stelt u dat u uw vriendin heeft ontmoet toen ze voorbijliep langs uw winkel en jullie elkaar gedag zeiden. Hierop zou ze u spontaan hebben uitgenodigd om haar op te zoeken, twee dagen later bij de moskee waar er een feest zou plaatsvinden (gehoorverslag van het commissariaat – generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 26/4/2016, hierna afgekort als CGVS 1, p. 18-19; gehoorverslag van het commissariaat – generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 1/6/2016, hierna afgekort als CGVS 2, p. 12). U vertelt dat u dat gedaan heeft en dat u voor de moskee nogmaals met haar gepraat heeft. Hoewel u zelf verklaart dat het niet gewoonlijk is in Afghanistan dat meisjes met onbekende mannen spreken op straat, stelt u dat uw relatie op deze manier begonnen is (CGVS 1, p. 19). Dit zou betekenen dat u een meisje dat u enkel kende van ziens, en waarvan u wist dat het de dochter was van een gevaarlijk en gewelddadig man (CGVS 1, p.20-21), zomaar zou aanspreken op publieke plekken als de bazaar of een moskee. In de moskee was er daarenboven nog een feest aan de gang wat betekent dat er veel mensen aanwezig waren. Geconfronteerd met de vraag of u hierbij geen enorm risico nam, bevestigt u dat, maar stelt u dat er niemand op straat aanwezig was omdat het feest reeds begonnen was en iedereen naar binnen was gegaan. Dit was volgens u ook de enige plek waar u haar kon ontmoeten (CGVS 1, p. 19).

Over het moment waarop uw relatie ontdekt werd, legt u inconsistente verklaringen af: In het begin van het interview op het CGVS (CGVS 1, p.18) vertelt u dat haar vader jullie samen zag en u dan bedreigde, terwijl u even later zegt dat u betrapt werd door leerkrachten en leerlingen in de madrassa die daarna haar vader op de hoogte brachten (CGVS 1, p. 18). Deze versie herhaalt u ook in het tweede interview (CGVS 2, p. 12) terwijl u bij DVZ stelt dat u "altijd" samen naar school ging waarbij er dorpsgenoten en mensen van school jullie gezien hadden en dit een roddel werd in het dorp waarbij jullie gepest werden (Vragenlijst DVZ, 3.5). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid, stelt u dat u wel op dezelfde school zat als uw vriendin, maar dat jullie er niet samen naartoe gingen. Het pesten slaat slechts op 1 moment, zo verklaart u, namelijk het moment van ontdekking, in de school (CGVS 2, p. 13). Het CGVS is echter van oordeel dat uw uitleg niet voldoet om te stellen dat u het bij DVZ en het CGVS over hetzelfde had, zeker gezien u eigenlijk drie verschillende versies geeft van dat ene moment.

Ook het feit dat u aanwezig zou zijn in een school/madrassa op een moment dat deze leeg is, maar dat er toch de kans bestaat dat er leerkrachten en leerlingen kunnen binnenkomen, ondermijnt de waarschijnlijkheid van uw verhaal. Dit wordt nogmaals versterkt aangezien jullie beiden leerlingen waren in deze school, en er dus toch verwacht kan worden dat u de lessen kon inschatten en u geen dergelijk risico zou nemen op betrapting.

Ook omtrent het vragen van de hand van uw vriendin creëert u verwarring. U vertelt zelf dat dit de normale gang van zaken zou geweest zijn, in plaats van het beginnen van een heimelijke relatie, maar dat er geen tijd was om dit (nl de handvraging) te organiseren, om er merkwaardig genoeg in één adem

aan toe te voegen dat uw vader op uw vraag naar haar huis gegaan is om met haar vader te spreken en haar hand te vragen (CGVS 1, p. 19). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaringen geen steek houden.

U vertelt verder dat ze niet wilde trouwen met haar kozijn "omdat ze hem niet leuk vond", en dat ze dit uiteindelijk dan ook niet gedaan heeft. In plaats van te trouwen met de man die haar familie had uitgezocht, koos ze voor een heimelijke relatie met u en zou ze nooit nog met iemand trouwen (CGVS 1, p.20). Dit zijn toch zeer ongewone praktijken voor Afghanistan, waar het familieleven zeer belangrijk is en het krijgen van kinderen als zeer belangrijk wordt beschouwd voor een vrouw (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit gegeven, in combinatie met de context van haar familie, waarbij haar vader een machtig en gewelddadig man blijkt te zijn, en de cultuur in Afghanistan, waar kinderen niet de gewoonte hebben van tegen hun ouders in te gaan, maakt het geheel van uw verhaal zeer ongeloofwaardig.

Ook omtrent de dreigingen die u en uw familie kregen bent u niet éénduidig. Zo stelt u in het eerste interview (CGVS 1, p. 22) dat de chauffeur van de auto die u naar Giru heeft meegenomen u zei dat de dorpelingen ook tegen u waren en wilden dat u gestenigd werd, terwijl u in het tweede interview (CGVS 2, p. 14) op de vraag of u bedreigd werd door de dorpelingen, antwoordt: "Neen, ik werd door hen niet bedreigd. Twee van de ouderen stonden achter A.H.". Bij confrontatie over deze tegenstrijdigheid, vertelt u dat de ouderen wilden dat u gestraft werd en bij expliciete bevraging of ze steniging zeiden, antwoordt u dat ze aan uw ouders gezegd hebben dat ze u moesten overleveren en dat u gestenigd diende te worden (CGVS 2, p. 14-15). Dit is echter nog steeds tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, namelijk dat u deze bedreiging via de chauffeur zou hebben gekregen.

Naast uw vervolging wegens uw geheime relatie met F.H., stelt u dat u bij terugkeer zal aanzien worden als iemand die tot het christendom bekeerd is waardoor u gevaar loopt (CGVS 1, p. 23 en CGVS 2, p.15). Deze bedreiging werd echter niet persoonlijk tegenover u gemaakt en kon u niet verder substantiëren. U stelt dat alle terugkeerders worden aanzien als bekeerlingen, maar u brengt hiervoor geen bewijzen aan. Het CGVS is verder van mening dat u bij terugkeer voldoende familie heeft die zich over u kan ontfermen om een eventueel stigma als zou u te Westers of christen geworden zijn, te vermijden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Verder kan ook worden opgemerkt dat het uw familie was die uw vertrek mee ondersteunde (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 8), en dat het dus niet waarschijnlijk is dat ze u zelf dergelijke verwijten zullen maken als ze zelf mee gezorgd hebben dat u in Europa bent geraakt.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat het loutere feit dat u Hazara en sjiit bent, niet voldoende is om u de status van vluchteling toe te kennen. Volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie is er geen sprake van systematische vervolging van Hazara's, wat tevens geïllustreerd wordt door de deelname van Hazara's aan de regering en aan het publieke leven.

In het licht van alle voorgaande vaststellingen concludeert het CGVS dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. Evenmin komt u in aanmerking voor de status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 § 2b van de Vreemdelingenwet.

Ook de andere door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte de bovenstaande appreciatie te wijzigen. De taskera's van uzelf en uw vader en het schooldocument zijn loutere aanwijzingen van uw identiteit dewelke niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere

internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U stelt dat u zelf van plan was te Kabul te gaan wonen, werken en studeren maar dat uw huidige problemen met de vader van uw vriendin F.H. ervoor gezorgd hebben dat u vreest voor uw leven. Aangezien het CGVS echter van mening is dat dit verhaal zeer onwaarschijnlijk is, komt uw vrees voor vervolging (ook die te Kabul) daardoor ook op losse schroeven te staan. U stelt verder dat u vreest voor uw veiligheid door de algemene veiligheidssituatie te Kabul maar dat u er geen verdere persoonlijke problemen kende (CGVS 1, p. 9 en 22 en CGVS 2, p. 6)

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent in het verleden al meermaals in Kabul geweest om er samen met uw vader inkopen te gaan doen (CGVS2, p.2) en uit uw verklaringen blijkt dat uw oom, die woonachtig is in Kabul, van plan was om u in te schrijven in een privé-opleiding in de hoofdstad zodat u Engels kon leren en dat u terwijl zou kunnen werken (CGVS 1, p. 3, CGVS 2, p. 3-4). Uw oom is een juwelier, zo stelt u zelf, waarvan toch kan worden verwacht dat hij voldoende middelen heeft om u verder mee te ondersteunen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4 en 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker benadrukt dat hij het feit dat F.'s vader een wapenhandelaar was, pas vernam nadat de problemen waren begonnen en hij werd bedreigd. Hij volhardt *“een liefdesverhaal te hebben”*. Hij wijst erop dat hij en F. naar dezelfde school gingen, zodat zij elkaar reeds meerdere keren hadden gezien, alsook dat zij elkaar 's avonds ontmoetten of in de late namiddag bij zonsondergang zodat niemand hen zou zien. Hij is er zich van bewust dat deze gang van zaken niet “normaal” is in Afghanistan, *“wat niet verhindert dat dit toch wel kan gebeuren en in casu gebeurd is”*. *“per onvoorzichtigheid”* maakten zij een afspraak op hun school. Hij stelt *“Dat verzoeker bewust was van de risico's van zo'n liefdesverhaal maar dat hij van haar hield en dit niet zo maar kon opgeven”*, alsook *“Dat de familie van F. eist dat verzoeker gesteund en daarvoor regelmatig de vader van verzoeker benaderd om hem te dwingen verzoeker te laten terugkomen zodat er beoordeelt zou kunnen zijn in overeenstemming met hun tradities”*. Verzoeker meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat de vragen over het liefdesverhaal en de context (Afghanistan, traditionele gemeenschap, dochter van een invloedrijke man, ...) niet voldoende en concreet genoeg werden bevraagd, zoals bijvoorbeeld over hun relatie en zijn kennis over F., de traditie en normen die er voorrang hebben betreffende de relatie tussen jongens en meisjes, het huwelijk et cetera. Hij stelt dat verweerder oppervlakkig tewerk is gegaan betreffende elementen die belangrijk zijn in het asielrelaas, zoals zijn kennis over F. en haar familie, hoe hij zich verborgen hield in de bergen en er overleefde, hoe en in welke mate F.'s familie invloedrijk is in zijn regio, over het moment van hun eerste afspraak en de dreigementen die hij heeft meegemaakt. Verzoeker benadrukt zeer jong te zijn en meent dat verweerder hiermee rekening had moeten houden en *“zich niet mocht tevreden stellen met algemene en abstracte vragen, maar had concrete vragen moeten stellen en voorbeelden, illustraties moeten vragen om verzoeker te vergezellen in zijn taak zijn asielrelaas volledig en nauwkeurig uiteen te zetten”*. Hij volhardt in zijn vrees tegenover de familie H. en voor de vergeldingsmaatregelen van de taliban wegens zijn liefdesverhaal met F.. Hij stelt dat noch zijn familie, noch de Afghaanse staat hem zal kunnen beschermen *“aangezien het een kwestie van eer en traditie is, de welke de voorgang hebben in het Afghaanse cultuur”*.

Verder wijst verzoeker er onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* op dat overal in Afghanistan gedwongen rekruteringen plaatsvinden, hetgeen hij heeft vermeld tijdens zijn interviews. Hij wijst erop dat hij een jongeman van 19 jaar is en meent dat er in zijn hoofd een reëel risico op gedwongen rekrutering bestaat. Hij stelt *“Dat verweerder de dreigementen die tegen verzoeker werden gemaakt betreffende zijn plicht tot samenwerking met de strijders van zijn regio om tegen de Taliban te vechten, niet werden geanalyseerd alhoewel verzoeker er over heeft gesproken gedurende zijn interview op het CGVS”*.

Vervolgens stelt verzoeker dat niet wordt betwist dat hij tot de Hazaragemeenschap behoort. Hij begrijpt niet waarom het loutere feit dat er in de regering Hazara's aanwezig zijn (zonder dat verweerder bewijst dat dit het geval is) en dat zij aan het publieke leven zouden deelnemen (hetgeen evenmin wordt bewezen) een overtuigend en onbetwistbaar bewijs vormt dat de Hazara's in Afghanistan, zowel in de steden als op het platteland, niet worden vervolgd. Hij volhardt een gegronde vrees voor vervolging te hebben wegens het behoren tot de sociale groep van sjiiitische Hazara's in Afghanistan. Onder verwijzing naar een document betreffende de Hazara's in het administratief dossier stelt verzoeker *“Dat ten eerste, dit de feiten van vervolgingen waarvan de Hazara het slachtoffer zijn sinds meerdere decennia niet toespreekt, noch een analyse doet van hun situatie nu; Dat vervolgens, verzoeker benadrukt het feit dat als veel incidenten die plaats vinden in Afghanistan, spontaan als gericht op de Hazara's beschouwd worden, dit een aanduiding vormt dat deze gemeenschap vervolgingsfeiten onderga en voornamelijk het slachtoffer is van de ontvoeringen en vermoordingen die in Afghanistan plaats vinden et veroorzaakt zijn door de extremistische groeperingen; Dat bovendien zijn de incidenten waarover het document spreekt toegeschreven aan de Taliban ; Dat het document dit duidelijke aanwijst dat de Taliban alweer de macht overnemen in Afghanistan er terreuraanslagen en andere daden van vervolgingen plegen; Dat verzoeker in zijn hoedanigheid van Hazara's een gegronde vrees heeft tegenover in afghanistan wegens de toenemende aanwezigheid en macht van de Taliban; Dat de Hazara's gewoonlijk als sjiiet beschouwd worden en daarom vervolgd zijn door de extremistische soenitische groeperingen aanwezig in Afghanistan; Dat uiteindelijk verzoeker benadrukt dat het document meer dan één jaar oud is; Dat de veiligheidssituatie verslechterd is in 2015 en 2016, wat niet betwist word noch door de bestreden beslissing, noch door het administratief dossier van verweerder; Dat de verslechtering van de veiligheidssituatie toegeschreven is aan de toeneming van de Talibaanse aanwezigheid en hun macht in vele regio's van het land, alsook aan de toenemende aanwezigheid van de Islamitische Staat (hierna “IS”); Dat de toenemende aanwezigheid van de IS in Afghanistan, een reëel risico tot vervolging vormt in hoofdte van de Afghaanse Hazara gemeenschap omwille hun, voornamelijk, sjiiitische religieuze achtergrond; Dat de Afghaanse staat onmachtig is zijn eigen bevolking te beschermen, welk bewezen wordt door de toeneming van de terreuraanslagen en slachtoffers alsook*

de algemene verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan". Verzoeker verwijst vervolgens naar verschillende documenten bij zijn verzoekschrift waaruit hij afleidt dat Hazara's steeds een kwetsbaar profiel hebben in de huidige Afgaanse geweldssituatie en dat iedere Hazara, enkel en alleen door het behoren tot deze gemeenschap, een risico op vervolging loopt in Afghanistan, alsook dat de veiligheidssituatie enkel kan verslechteren nu de Taliban en andere soennitische extremistische groeperingen meer en meer gebieden onder hun controle hebben. Hij meent dat hij omwille van zijn behoren tot de Hazaragemeenschap tevens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker verder onder meer als volgt in zijn verzoekschrift:

"iii) De veiligheidssituatie te Kaboel en een interne beschermingsalternatief

18. Overwegende dat verwerende partij van mening blijkt te zijn dat de situatie in Kaboel "relatief" veilig is (stuk 1, p. 4);

Dat ze dit rechtvaardigt door de aanwezigheid van nationale en internationale troepen in de stad, haar hoedanigheid van provincie hoofdstad die stevig in de handen van de overheid zou zijn;

Verweerder schrijft ook dat "het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaats vindt kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen" maar beweert dat de aanslagen gericht zijn en dat, ten gevolge, de burgers maar weinig betrokken zijn (stuk 1, p. 4);

Dat verzoeker absoluut niet ééns is met deze bewering;

Dat verzoeker verwijst naar de vele artikelen in bijlage, en meer bepaalt stuk 12 en volgende die de onveiligheidssituatie te Kaboel bevestigt;

Dat er in Kaboel terroristische aanslagen worden gepleegd en, zowel de nationale als internationale troepen, onmachtig zijn tegenover de toenemende aanwezigheid en macht van de Taliban en andere extremistische groeperingen;

Dat verzoeker een reëel risico op ernstige bedreigingen voor zijn leven en of zijn persoon onderga te Kaboel;

19. Overwegende dat verwerende partij van mening is dat verzoeker een interne beschermingsalternatief zou hebben in Kabul;

Dat ze hieromtrent schrijft:

[...]

Dat verweerder haar standpunt tracht te motiveren op het feit dat verzoeker, vergezeld met zijn vader, enkele keren naar Kabul is gegaan om er inkopen te gaan doen en dat de oom van verzoeker er gevestigd- en berijdt zou zijn verzoeker te verwelkomen (stuk 1, p. 4);

Dat verzoeker niet eens is met deze analyse en volhardt dat, in zijn hoofd, Kaboel geen interne beschermingsalternatief vormt;

Dat verzoeker verwijst naar het document van het BHCV betreffende de interne beschermingsalternatieven in Afghanistan en het onderzoek die, door verwerende partij, grondig hoeft gemaakt te worden vooraleer er beweerd kan zijn dat een Afgaanse staatburger een interne beschermingsalternatief heeft (stuk 11);

Dat het rapport wijst op dat het context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, dewelke bevestigt dat het beweren van een intern beschermingsalternatief met de nodige voorzichtigheid moet gebeuren (stuk 11, p. 15);

Dat het rapport verwijst naar de volgende cumulatieve voorwaarden om aan een interne beschermingsalternatief te kunnen concluderen:

- Toegankelijkheid (stuk 11, p. 6),

- Redelijkheid (stuk 11, p. 7),

- Specifieke voorwaarden in het Afgaanse context die gelezen moeten worden in de licht van de hierboven vermelde voorwaarden (stuk 11, pp. 13 – 16):

i) Beschikbaarheid van ondersteuning, in eerst instantie binnen de familie,

ii) Toegankelijkheid tot huisvesting,

iii) Beschikbaarheid van basisch infrastructuur en toegankelijkheid tot de basische diensten (sanitaire, gezondheid, opvoeding, ...)

iv) Aanwezigheid van levensonderhoudsmogelijkheden, waaronder het toegang tot een grond,

v) De scala van de IDP's die in de gegeven plaats aanwezig zijn;

Dat het rapport duidelijk aangeeft dat "Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen" (stuk 11, p. 13) en dat "Het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een IBA te besluiten. Er dient onder ander vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden" (Stuk 11, p. 16);

(wij onderlijnen)

Dat omwille de vele moeilijkheden dat de Afghaanse terugkeerders ondervinden, beschouwd de UNHCR hen als "people of concern" (stuk 11, p. 14);

Dat in geval deze voorwaarden niet nagegaan zijn en/of niet bestaan in de stad van de beweerde interne beschermingsalternatief, kan er niet geconcludeerd worden dat een asielzoeker er zich, zonder risico, kan vestigen;

Dat in ieder geval verwerende partij tot zulke grondige analyse niet is nagegaan maar zich heeft tevreden gesteld met het beweren dat aangezien verzoeker een oom heeft in Kabul die bereid was om hem studies te sponsoreren en dat verzoeker meerdere keren naar Kabul is gegaan met zijn vader om er inkopen te doen,, hij zich bij zijn oom kan vestigen;

Dat deze redenering de gang niet houdt, zeker betreffende het feit dat verzoeker, me tzijn vader, naar Kaboel al is gegaan om er aankopen te doen!;

Dat dit in geen geval een aanwijzing is dat verzoeker er een interne beschermingsalternatief heeft;

Dat het feit dat zijn oom er leeft ook niet draagkrachtig is om een interne beschermingsalternatief in Kaboel te rechtvaardigen nu verwerende partij absoluut niet nagaat of zijn oom wel bereid is om verzoeker te verwelkomen en hem in zijn huis te laten vestigen, noch of de levensomstandigheden er redelijk zijn en overeenkomen met het menswaardigheid;

Dat verzoeker tevens benadrukt dat de situatie te Kaboel maar "relatief veilig" is (stuk 1, p. 4);

Dat het enig gegeven dat mensen naar Kaboel gaan om aan een nog ergere onveiligheidssituatie te ontsnappen geen bewijs vormt dat het leven in Kaboel er normaal en veilig is;

Dat verweerder het aantal IDP's die zich in Kaboel vinden en hun effectieve levensomstandigheden niet onderzoekt, alsook het vermogen van de autoriteiten om de IDP's te Kaboel te beheren;

Dat verzoeker benadrukt dat verwerende partij niet aannemelijk maakt dat de Afghaanse regering steeds de controle heeft over Kaboel en, enerzijds, de Taliban en andere extremistische groeperingen, waaronder I.S. effectief buiten Kaboel houdt en, anderzijds, de vermogen heeft om bevolking van de hoofdstad te beschermen tegen het toenemende geweldsniveau en aanwezigheid van de Taliban;

Dat verzoeker volhardt zich niet in Kaboel te kunnen vestigen en dat de hoofdstad, in huidig Afghaans context van binnenlands gewapend conflict, geen interne beschermingsalternatief vormt;

Dat in ieder geval de bewering van verwerende partij volgens de welke verzoeker zich in Kaboel zou kunnen vestigen niet grondig geanalyseerd werd en op geen draagkrachtige wijze gemotiveerd word;

Dat deze beweerde interne beschermingsalternatief een louter subjectieve bewering is van verzoeker die op geen enkele objectieve wijze aangetoond word;

Dat deze beweerde interne beschermingsalternatief verwijten moet worden, enerzijds wegens het gebrek aan een grondige analyse hiervan, en anderzijds wegens de onveiligheidssituatie in Kaboel waar terreuraanslagen plaats vinden en burgers, op een willekeurige wijze, er het slachtoffer van zijn;

Dat verzoeker verwijst, o.a., naar de aanvallen van 19.04.2016 en 20.06.2016 die honderden doden heeft veroorzaakt (stuk 12 – 15) ;

iv) Een binnenlands gewapend conflict

20. Overwegende dat een binnenlands gewapend conflict heerst in Afghanistan met enerzijds, het Afghaans leger ondersteunt door de internationale troepen, en, anderzijds, een zeer groot aantal "antigovernment elements" ("AGE's") (UNHCR rapport, p.10);

Dat het daarom van uiterst belang is om de algemene veiligheidssituatie in het hele Afghanistan na te gaan welk ook er eventuele regionale verschillen zouden bestaan;

Dat verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd en dat "zowel het aantal burgerslachtoffers, als het veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is";

Dat verweerder beweert dat het UNHCR rapport "steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan" zou bevestigen;

Dat verzoeker niet eens is met deze lezing nu het toegevoegd UNHCR rapport uitdrukkelijk erkent dat "A non-international armed conflict continues to affect Afghanistan" (UNHCR Rapport p. 10) zonder enige referentie aan een beweerde regionaal verschil van aard inzake het binnenlands gewapend conflict die er heerst;

Dat verweerder bovendien niet nauwkeurig aanduidt van waar zij deze informatie haalt dat er regionale verschillen zouden zijn in het gewapend conflict die plaats vindt in Afghanistan maar zich tevreden stelt met een vage verwijzing naar de UNHCR Richtlijnen;

21. Overwegende dat het UNHCR rapport bepaalt, o.a., dat veiligheidssituatie er onvoorspelbaar blijft en dat de burgers verdragen het meest de gevolgen van het Afghaans open conflict (p. 16);

Dat "The security situation deteriorated markedly in 2015 as the Taliban and other AGEs conducted aggressive campaigns and increasingly advanced towards major population centres.²¹ At the end of 2015 the Taliban reportedly held more territory than in any year since 2001, with estimates of the number of districts controlled or contested by the Taliban ranging between 25 and 30 per cent.²² A

proliferation of AGEs with various goals and agendas, including notably the emerging threat from ISIS-affiliated groups,²³ combined with intra-insurgent violence has further complicated the security situation.²⁴ Pro-government armed groups²⁵ are also reported to undermine the government's authority in their areas of influence and are increasingly associated with human rights violations" (p. 13);

Dat de gewelden in 2015 verhard zijn, dat de veiligheidssituatie in het hele land is verslechterd en dat de Taliban meer en meer districten onder controle hebben genomen (p. 16);

Dat de UNHCR ook noteert dat het aantal gewapende actoren van het conflict vermeerdert en dat Afghanistan heerst met meer en meer groeperingen die aangesloten zijn, ofwel bij de Islamitische Staat, ofwel bij Al Qaeda, de welke in Afghanistan een heropleving doet;

Dat verzoeker verklaarde dat de Afghaanse staat onmachtig is de open strijden in zijn regio te doen stoppen en dat vijandige troepen er straffeloos blijven vechten, vermoorden, ontvoeren, enz.

Dat dit bevestigd wordt door het rapport van het UNCH de welke verklaart: "Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan" (p. 17);

Dat, bovendien, "The National Unity Government (NUG) remains a fragile governing coalition hampered by ethnic divisions, tensions related to political patronage and internal disagreements over key strategic issues. Concerns over the deteriorating security situation have reportedly reduced popular support and belief in the Government's ability to provide security for the population, while political opponents have also increasingly voiced their disapproval with the Government's inability to implement promised reforms." (p. 14);

Dat de UNHCR vervolgens zijn bezorgdheden hiermontrent uit en verklaart (p. 18); "For an accurate understanding of the full impact of the conflict on the civilian population, consequences of violence that are more long-term and indirect must also be taken into account, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights In the context of the conflict in Afghanistan, relevant factors in this respect are:

(i) The control over civilian populations by AGEs, including through the imposition of parallel justice structures and the meting out of illegal punishments, as well as by means of threats and intimidation of civilians, restrictions on freedom of movement, and the use of extortion and illegal taxation (see Section II.C);

(ii) Forced recruitment (see Section III.A.3);

(iii) The impact of violence and insecurity on the humanitarian situation as manifested by food insecurity, poverty and the destruction of livelihoods (see Section II.D);

(iv) High levels of organized crime and the ability of local strongmen, warlords and corrupt government officials to operate with impunity (see Section II.C);

(v) Systematic constraints on access to education and basic health care as a result of insecurity (see Section II.C); and

(vi) Systematic constraints on participation in public life, including in particular for women (see Sections III.A.1.i and III.A.7)"

Dat betreffende de burgerlijke slachtoffers, het UNCHR rapport bevestigt dat het aantal van hen steeds stijgt sinds 2009, met een uitzondering in 2012 (p. 18);

Dat het eerste kwartaal van 2016 het zelfde resultaat aantoonst;

Dat, "The year 2015 saw the highest number of civilian casualties compared to previous years, with 11,002 civilian casualties (3,545 civilian deaths and 7,457 injured). Between 1 January 2009 and 31 December 2015, UNAMA recorded a total of 58,736 civilian casualties (21,323 deaths and 37,413 injured). The trend of rising numbers of civilian casualties continued in the first quarter of 2016" (p. 18);

Dat, "AGEs also continued to use suicide attacks to target public places, including crowded markets, mosques, social gatherings such as weddings, gatherings of tribal elders and civilian government offices, in violation of international humanitarian law. In 2014 UNAMA documented 1,582 civilian casualties (371 killed and 1,211 injured) from suicide attacks, a 28 per cent increase from 2013; in 2015 these attacks increased by a further 16 per cent compared to 2014, causing 1,840 civilian casualties (308 deaths and 1,532 injured). Marking a 28 per cent increase from 2014, in 2015 pro-government forces caused 1,854 civilian casualties (621 deaths and 1,233 injured), the vast part of which (68 per cent) were caused by ground engagements.⁷⁸ UNAMA notes that it may be under-reporting the number of civilian casualties from night search operations, as a result of the limitations linked to the operating environment and limited access to information.⁷⁹ In 2015, aerial operations by both international military forces and the Afghan Air Force caused 296 civilian casualties, an 83 per cent increase compared to 2014"(p. 19);

Dat bovendien de situatie van het catastrofale effect van landmijnen is er uiterst zorgwekkend wegens het willekeurig vermoorden van burgers dat deze landmijnen veroorzaken;

Dat, "As of April 2014, more than 500 square kilometres of land were contaminated by landmines, affecting 1,609 communities in 253 districts.⁸² In mid-2015, the release of the nationwide Mine and ERW Impact Free Community Survey (MEIFCS) revealed that an additional area of about 30 square kilometres was contaminated, increasing the number of communities known to be impacted to 1,726.83"(p. 20);"

Tenslotte stelt verzoeker dat verweerder het gehoor niet heeft gedaan op een wijze die verzoeker, die nog geen 20 jaar oud is, in staat stelt duidelijk en concreet te begrijpen wat er van hem wordt verwacht, hetgeen als gevolg heeft dat verweerder geen kennis heeft van alle feiten, nauwkeurig en objectief, die ertoe leiden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn regio van herkomst in Afghanistan. In uiterst ondergeschikte orde meent verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij betraptd werd samen met een meisje, F.H., wiens vader een notoire wapenhandelaar was en die reeds beloofd was aan haar neef, en met wie verzoeker een relatie had. Verzoeker wijst tevens op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en voegt toe dat hij bij terugkeer zal worden bekeken als een bekeerling van het christendom. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het in de Afghaanse context niet aannemelijk is dat een ongehuwde vrouw die aan haar neef was beloofd, gedurende een jaar afspraakjes kon maken met een andere man, (ii) het evenmin aannemelijk is dat F., de dochter van een gewelddadige en gevaarlijke man, verzoeker zou vragen om twee dagen later af te spreken aan een moskee waar op dat moment een feest gaande was, (iii) hij inconsistente verklaringen aflegt over het moment waarop zijn relatie zou zijn ontdekt, (iv) ook zijn verklaringen omtrent het vragen van de hand van zijn vriendin ongeloofwaardig zijn, (v) het in de context van de Afghaanse samenleving en gelet op de gewelddadige aard van haar vader, niet aannemelijk is dat F. zou weigeren om met haar neef te huwen omdat zij hem niet leuk vond en dan een heimelijke relatie met verzoeker zou opstarten, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de bedreigingen die hij en zijn familie zouden hebben ondergaan, (vii) hij niet aannemelijk maakt dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging dient te vrezen omdat hij zal worden beschouwd als een bekeerling van het christendom, (viii) het loutere feit een sjiitische Hazara te zijn op zich niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen, en (ix) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij pas vernam dat F.'s vader een wapenhandelaar is nadat de problemen waren gestart en hij werd bedreigd, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij wist dat F.'s vader een gevaarlijke en gewelddadige man was (gehoorverslag CGVS 26 april 2016 (hierna: gehoor 1), p. 20-21). Dat verzoeker dit in onderhavig verzoekschrift plots tegenspreekt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Dit klemt des te meer gelet op de Afghaanse context, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en die door verzoeker niet wordt tegengesproken, namelijk de strikte organisatie van het huwelijksleven van Afghaanse vrouwen. In onderhavig verzoekschrift benadrukt verzoeker dat F. hem had verwittigd dat zij aan haar neef was beloofd en dat hij wist dat de gang van zaken, zoals door hem omschreven, niet "normaal" is in Afghanistan. Dat verzoeker zich in deze context niet zou

informereren met betrekking tot F.'s vader is niet aannemelijk, temeer daar zijn eigen vader reeds de hand van F. was gaan vragen. Het loutere feit dat verzoeker en F. naar dezelfde school gingen en elkaar dus al eerder gezien hebben, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat F. en verzoeker, gelet op de voormelde Afghaanse context en de gewelddadige aard van F.'s vader, geen grote risico's zouden nemen. Dat zij gedurende een jaar heimelijk konden afspreken en zich vervolgens laten betrappen op hun school, is dan ook eens te meer ongeloofwaardig. Dit klemmt des te meer daar verzoeker dit in zijn verzoekschrift omschrijft als "*per onvoorzichtigheid*". Voorts dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door telkens één versie van deze tegenstrijdigheden te bevestigen, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt. Voorts herhaalt hij enkele van zijn afgelegde verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden aangenomen als een dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt dat de vragen tijdens het gehoor niet concreet genoeg waren en hij een aantal voorbeelden geeft van zaken waarover hij meer informatie zou hebben kunnen geven, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Voorts stelt verzoeker dat het elementen zijn die van uiterst belang zijn om een volledig en zo nauwkeurig mogelijk beeld te hebben van hem en zijn asielmotieven, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker, gelet op de volheid van rechtsmacht van onderhavig beroep, nalaat om in zijn verzoekschrift deze elementen *in concreto* toe te lichten en niet verder komt dat ze enkel te benoemen. Evenmin duidt verzoeker *in concreto* aan welke vragen volgens hem te abstract en algemeen zouden zijn. Betreffende verzoekers leeftijd, dient opgemerkt dat hij een volwassen man is, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op een normale wijze een gehoor kan ondergaan. Hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat dit niet het geval zou zijn of dat hij niet in staat was om op de gestelde vragen te beantwoorden.

Betreffende zijn vrees voor gedwongen rekrutering, dient erop gewezen dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Verzoeker laat opnieuw na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij persoonlijk een vrees voor gedwongen rekrutering dient te hebben ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot zijn etnische origine, namelijk het feit dat hij een sjjiitische Hazara is, komt verzoeker opnieuw niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon zonder *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze er in zijn hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zou bestaan omwille van zijn etnische origine. Uit zowel de aan het administratief dossier toegevoegde (zie map 'Landeninformatie') als de door verzoeker bijgebrachte (verzoekschrift, stukken 4-8 en 21) informatie blijkt dat Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, doch er kan niet uit worden afgeleid dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjjiit en/of Hazara's zijn. Het feit dat Hazara's deelnemen aan het bestuur en het openbare leven is overigens wel degelijk een element dat erop wijst dat deze groep in Afghanistan niet wordt uitgesloten.

De overige informatie die verzoeker bijbrengt, is eveneens van louter algemene aard en heeft evenmin betrekking op verzoekers persoon, zodat deze informatie evenmin van aard is *in concreto* een persoonlijke vrees voor vervolging in verzoekers hoofde aan te tonen.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus *“Burgerluchtvaart in Afghanistan”* van 25 januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de

hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Geenszins toont verzoeker aan dat er in de stad Kabul sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat er op 19 april 2016 en 20 juni 2016 twee zware aanslagen plaatsvonden, toont immers aan dat de voorgaande analyse correct is. Nergens uit verzoekers informatie blijkt immers dat deze aanslagen ertoe hebben geleid dat de situatie in Kabul drastisch is gewijzigd.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent in het verleden al meermaals in Kabul geweest om er samen met uw vader inkopen te gaan doen (CGVS2, p.2) en uit uw verklaringen blijkt dat uw oom, die woonachtig is in Kabul, van plan was om u in te schrijven in een privé-opleiding in de hoofdstad zodat u Engels kon leren en dat u terwijl zou kunnen werken (CGVS 1, p. 3, CGVS 2, p. 3-4). Uw oom is een juwelier, zo stelt u zelf, waarvan toch kan worden verwacht dat hij voldoende middelen heeft om u verder mee te ondersteunen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote *post factum*-bewering dat zijn oom financieel niet draagkrachtig genoeg zou zijn om hem te onderhouden, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS net beweerde dat zijn oom, die juwelier is, van plan was om in zijn onderwijs te voorzien (zie *supra*). Daarenboven dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”* (de Raad onderlijnt). Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER